

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Janem Peroutkou ve věci

žalobce:

V. T., narozený X
státní příslušník Turecké republiky
bytem X

zastoupeného advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Berní 2261/1, Ústí nad Labem

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha – Holešovice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2025, č. j. OAM-825/ZA-ZA11-VL14-R2-2022,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2025, č. j. OAM-825/ZA-ZA11-VL14-R2-2022, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 10 140 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce, Mgr. Vratislava Polky, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a rozhodnutí žalovaného

1. Žalobce, státní příslušník Turecka, požádal dne 7. 9. 2022 o mezinárodní ochranu. Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

2. Při poskytnutí údajů k žádosti dne 21. 9. 2022 žalobce uvedl, že je kurdské národnosti. Hovoří turecky a kurdsky a vyznává islám. Nikdy nebyl členem žádné politické strany. Sympatizuje se stranou HDP (Lidově demokratická strana). Je rozvedený a má dvě děti, obě děti jsou v Turecku. Do České republiky přicestoval letecky z Istanbulu v prosinci roku 2019. Měl povolení k pobytu – zaměstnaneckou kartu. Je zdravý a nemá žádná zdravotní omezení. O mezinárodní ochranu žádá, jelikož je Kurd a nemůže se vrátit do Turecka. Žalobce nemohl žalovanému předložit cestovní doklad, protože ho žalobce nemohl najít a asi ho v místě bydliště někam založil.
3. Během pohovoru dne 21. 9. 2022 žalobce vypověděl, že si posledních pět let nemohl sehnat v Turecku trvalou práci a chodil na brigády. Vypomáhal na poli nebo dělal nosiče zavazadel. Předtím pokládal kabely pro různé mobilní společnosti. To dělal asi osm let, pak už ale žalobce nechtěli kvůli jeho národnosti zaměstnávat. Žalobce má dokončeno osm tříd základní školy. V České republice žijí příbuzní žalobcova otce, s nimi je žalobce v kontaktu. Žalobce má i někoho v Německu, ale s nimi se nestýká. Žalobce má v České republice přítelkyni. Bydlí spolu už tři roky a plánují svatbu. Žalobce se opravil a uvedl, že do České republiky přicestoval v lednu roku 2019. Měl vyřízenou zaměstnaneckou kartu. Do června roku 2020 pracoval v Mladé Boleslavi v kebabu. Chtěl požádat o prodloužení povolení k pobytu. Dal právníkovi podklady, aby mu to vyřídil. Právník ale podal žádost s denním zpožděním, takže ji kvůli pozdnímu podání zamítli. Právník ani nepodal odvolání a přestal se žalobcem komunikovat. Následně si žalobce našel jiného právníka, ale ten mu řekl, že kvůli covidu úřady nefungují. I tento právník se žalobcem nekomunikoval a v srpnu roku 2021 žalobci skončila doba platnosti povolení k pobytu. Žalobce se obrátil na dalšího právníka, který mu řekl, že za žalobce nikdo žádnou žádost o prodloužení povolení k pobytu nepodal. Žalobce chtěl získat povolení k pobytu na základě sloučení se svou družkou, ale protože se to táhlo, tak právník žalobci poradil, ať si mezitím zažádá o mezinárodní ochranu, než se vezmou. Žalobce neměl v Turecku žádné potíže s vyřízením zaměstnanecké karty. Na dotaz žalovaného žalobce upřesnil, že si cestovní doklad, který momentálně nemohl najít, vyřídil na tureckém velvyslanectví v roce 2021. Žalobce se po skončení platnosti povolení k pobytu nechtěl do Turecka vracet. Před odjezdem z Turecka na žalobce zaútočily tři osoby, protože žalobce mluvil kurdsky. Byli to policisté, měli na sobě uniformy. Stalo se to ve městě Izmir asi v únoru roku 2018. Žalobce telefonoval a útočníci se k němu přiblížili. Jeden z nich po žalobci začal křičet, jak může v Turecku mluvit kurdsky. Ostatní dva žalobce udeřili pěstmi do těla. Žalobce spadl na zem a útočníci ho „zkopali“. Incident proběhl během dne na veřejnosti. Trval asi 15 minut, lidé kolem se dívali, ale nikdo nezasáhl. Poté policie odešla. Žalobce měl pohmožděná žebra a krvácel z nohy. K lékaři nešel, šel rovnou domů. Žalobce se neobrátil nikam pro pomoc. Věděl, že pokud by si stěžoval, nic by se nezměnilo. Státní orgány nikomu nepomáhají. Po incidentu až do odjezdu z Turecka žil žalobce normálně. Chodil po brigádách a trávil čas s dětmi. Pokud jde o žalobcovy jiné problémy kvůli jeho národnosti, žalobce uvedl, že policie v Turecku provádí kontroly na ulici. V jeden den ho zastavili i desetkrát. Nemohl mluvit kurdsky. V nemocnici odmítli ošetřit žalobcovu matku, protože mluvila kurdsky. Žalobce také sdílel v roce 2017 na sociálních sítích své názory na prezidenta. Po žalobcově příjezdu do České republiky policie navštívila asi čtyřikrát žalobcův dům v Turecku. Policisté se vyptávali žalobcovy rodiny, kde žalobce je a chtěli, aby žalobce šel kvůli sdílením na sociálních sítích z roku 2017 vypovídat na policii. Všechny návštěvy proběhly na jaře roku 2021. Pak už se nic nedělo a policisté žalobce nehledali. Policisté žalobci nenechali žádné oficiální předvolání. Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

Žalobce se domníval, že pokud by se vrátil do Turecka, byl by zadržen. Má kamarády, kteří také sdíleli své názory na Facebooku. Po předvolání byli zadrženi a uvězněni.

4. Žalovaný při rozhodování vyšel z následujících informací o zemi původu:

- Článek ze seznamzpravy.cz ze dne 30. 9. 2022: *Expert vysvětluje, proč v Evropě přibývá nelegálních migrantů.*
- Informace MZV ČR, č. j. 103966-6/2022-LPTP, ze dne 16. 3. 2022, k č. j. MV-39234-1/OAM-2022: *Turecko – Organizační struktura tureckého státního zastupitelství. Dohledové a dozorcí prostředky pro kontrolu práce tureckých policistů. Inspekční komise Generálního ředitelství bezpečnosti. Programy na ochranu svědků. Vyšetřování trestných činů spojených se stranou kurdských pracujících (PKK).*
- Překlad webové stránky Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě (OBSE), uloženo dne 14. 2. 2022: *Turecko – Profil země.*
- Informace MZV ČR, č. j. 125094-8/2022-LPTP, ze dne 30. 9. 2022, k č. j. MV-39234-6/OAM-2022. *Turecko – Turečtí občané kurdského původu.*
- Překlad přehledu údajů o zemi za rok 2020 od Mezinárodní organizace pro migraci (IOM): *Turecko.*
- Informace OAMP ze dne 8. 7. 2020: *Turecko – Bezpečnostní a politická situace v zemi. Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv.*

5. Rozhodnutím ze dne 26. 1. 2023, č. j. OAM-825/ZA-ZA11-ZA16-2022 (dále jen „první rozhodnutí žalovaného“), žalovaný žalobci neudělil žádnou z forem mezinárodní ochrany podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu). Žalovaný upozornil na to, že žalobce se se svými potížemi nikdy neobrátil na příslušné orgány v Turecku. Jak vyplynulo z podkladů obstaraných žalovaným, taková pomoc se žalobci objektivně nabízela. Žalobce navíc odešel z Turecka až v lednu roku 2019. Incident s policisty proto nemohl mít přímou souvislost s jeho odchodem ze země původu. Žalovaný ani nespatoval nic neobvyklého na tom, že byl žalobce na ulici kontrolován policejními hlídkami. Takové kontroly obyvatelstva probíhají po celém světě. Žalobce nemluvil o tom, že by během kontrol utrpěl nějakou újmu. Žalobce nikdy nebyl v zemi původu zadržen nebo trestně stíhán. Žalovaný se dále zaměřil na obecnou situaci Kurdů v Turecku. Žalovaný na základě shromážděných podkladů uzavřel, že Kurdové nejsou v Turecku pronásledováni ve smyslu zákona o azylu. Pokud jde o žalobcem zmíněné návštěvy policie (v roce 2021), podle žalovaného nebylo pravděpodobné, že by police měla najednou zájem řešit s žalobcem záležitost starou čtyři roky (sdílení příspěvků na sociální síti v roce 2017). Do svého odjezdu žil žalobce v zemi původu běžným životem a bez problémů si vyřídil všechny potřebné doklady pro vycestování. Navíc žalobce sdělil, že pak už k němu domů policisté nepřišli ani se jej nesnažili žádným způsobem kontaktovat. Žalovaný ani neshledal důvod pro udělení doplňkové ochrany nebo humanitárního azylu.

6. Rozsudkem ze dne 14. 6. 2023, č. j. 40 Az 5/2023-20, zdejší soud zrušil první rozhodnutí žalovaného. Podle soudu žalobce opřel svou žádost o mezinárodní ochranu o příslušnost ke kurdskému etniku – tj. důvod pro udělení azylu na základě § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný měl proto ověřit, zda pronásledování všech příslušníků této etnické skupiny

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

nedosahuje v žalobcově zemi původu takové intenzity, že už samotná příslušnost k této skupině vyvolává odůvodněné obavy z pronásledování v zemi původu, a to i v situaci, kdy by sám žalobce ještě žádným jasným aktům pronásledování vystaven nebyl (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 8. 2019, č. j. 9 Azs 39/2019-77, č. 3924/2019 Sb. NSS). Zdejší soud připomněl, že informace o zemi původu by měly v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné (rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS). Žalobce navíc zmínil incident z minulosti (fyzický útok ze strany příslušníků policie), jehož hodnověrnost žalovaný nezpochybnil. Proto bylo namístě zkoumat otázku přiměřené pravděpodobnosti pronásledování žalobce v budoucnu i optikou takového incidentu. Žalovaný si obstaral jen obecné informace o situaci v Turecku (politického zřízení, možnosti vycestování a návratu do země, vojenských konfliktů, dostupnosti zdravotní a sociální péče či bydlení, stavu zaměstnanosti, struktury a úkolů státního zastupitelství či bezpečnostních složek). Z obstaraných podkladů např. nebylo zjištěné, zda dozorové prostředky ve struktuře státního zastupitelství mohou účinně využít i občané kurdského původu, pokud se stanou terčem útoku ze strany policistů. Specificky k postavení občanů kurdského původu v Turecku si žalovaný opatřil jediný dokument, který navíc sestával z odpovědí poskytnutých v září roku 2022 zastupitelským úřadem v Ankaře v reakci na otázky položené žalovaným v jiné věci. Podklady obstarané žalovaným byly po obsahové stránce zcela nedostačující a nepřiléhaly na všechny aspekty žalobcova příběhu. Žalovaný tak řádně nezjistil skutkový stav ohledně situace kurdské menšiny v Turecku a zdejší soud první rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Dále v souvislosti s důvody pro (ne)udělení humanitárního azylu žalovaný v prvním rozhodnutí vůbec nezmiňoval existenci vztahu s občankou České republiky. Žalovaný výslovně uvedl, že žalobce nemá na území České republiky žádné osobní vazby. V části týkající se humanitárního azylu proto soud zrušil první rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

7. Usnesením ze dne 27. 9. 2023, č. j. 10 Azs 204/2023-27, NSS odmítl kasační stížnost žalovaného proti rozsudku č. j. 40 Az 5/2023-20 pro nepřijatelnost. NSS souhlasil se závěry zdejšího soudu – i podle NSS byly ve správním spise založeny pouze informace, které se týkaly obecně situace v Turecku a stejně tak obecně postavení Kurdů ve společnosti. Informace o Kurdech ale nebraly v potaz žalobcův azylový příběh. Žalobce vypověděl, že měl v zemi původu problémy, a to dokonce s policií. Žalovaný nemohl rezignovat na zjištění skutečností týkajících se bezpečnosti Kurdů v Turecku a jejich reálné možnosti domoci se ochrany.
8. Žalovaný si v dalším řízení obstaral následující informace o zemi původu:
 - *Informace OAMP ze dne 27. 7. 2023: Turecko – Používání kurdštiny v Turecku.*
 - *Informace MZV ČR, č. j. 131150-6/2023-MZV/LPTP, ze dne 16. 1. 2024, k č. j. MV-110147-5/OAM-2023: Turecko – Turečtí občané kurdského původu.*
 - *Informace OAMP ze dne 6. 8. 2024: Turecko – Bezpečnostní a politická situace v zemi. Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv.*
9. Rozhodnutím ze dne 13. 3. 2025, č. j. OAM-825/ZA-ZA11-VL14-R2-2022 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný neudělil žalobci žádnou z forem mezinárodní ochrany podle zákona o azylu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shrnul obsah pohovoru se Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

žalobcem a uvedl, že vázán rozsudkem zdejšího soudu č. j. 40 Az 5/2023-20 přistoupil k opětovnému posouzení žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce jako souhrnný důvod pro udělení o mezinárodní ochranu uvedl problémy kurdského etnika v Turecku. Žalovaný následně v napadeném rozhodnutí shrnul informace vyplývající z jím obstaraných (doplněných) podkladů. Žalovaný měl za to, že Kurdové nejsou v Turecku pronásledováni pro svoji národnost. Žalobce netvrdil žádné specifické okolnosti, které by v jeho případě zvyšovaly riziko, že může být v zemi původu pronásledován. Pokud jde o žalobcovy konkrétní problémy v zemi původu, žalobce tvrdil, že si tam nemohl najít trvalou a kvalifikovanou práci. Výkon sezónní, méně placené nebo nekvalifikované práce u osoby, která nemá žádné kvalifikační předpoklady (žalobce uvedl, že má vystudovaných osm tříd základní školy) je logický a nejedná se o azylově relevantní skutečnost. Žalobce dále uvedl, že byl v únoru roku 2018 napaden třemi policisty, protože mluvil kurdsky (tedy nikoliv proto, že je Kurd). Z podkladů obstaraných žalovaným vyplynulo, že v Turecku není kurdština zakázána, kurdsky je možné mluvit na veřejnosti a na Kurdy není jako dříve vyvíjen tlak, aby mluvili turecky. Žalobce po incidentu s policisty odešel domů a na chování policistů si nikde nestěžoval. Pokud se žalobce ani nepokusil využít prostředky ochrany v zemi původu, nelze mu udělit mezinárodní ochranu jen na základě obecného tvrzení o jejich generální nefunkčnosti. Žalobcovu tvrzení o celkové nefunkčnosti tureckých státních orgánů žalovaný považoval i vzhledem ke zkušenostem ze své úřední činnosti za nepravdivé. Žalovaný ani nespatořoval nic nezákonného nebo neobvyklého na tom, že se žalobce potýkal s častými kontrolami policií na ulici. Kontroly osob probíhají v rámci prevence po celém světě. Pokud jde o návštěvy policistů u žalobcovy rodiny, z žalobcových tvrzení nevyplývá, že by se takové návštěvy vymykaly zákonnosti nebo že by se během nich policisté chovali jakkoliv nepatřičně. Žalobce sám uvedl, že od jara roku 2021 už policie jeho rodinu nenavštívila. Žalovaný navíc připomněl, že žalobce během svého pobytu v České republice sám kontaktoval turecké státní orgány – na tureckém velvyslanectví si vyřídil nový cestovní doklad, který si vyzvednul dne 26. 8. 2021. Dobrovolné kontaktování státních orgánů, před kterými cizinec hledá ochranu, je jedním ze zákonných důvodů pro odnětí azylu; podle žalovaného proto nemůže být z takového důvodu ani azyl udělen. Žalovaný se konečně zabýval důvody pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Žalovaný v souladu s rozsudkem zdejšího soudu č. j. 40 Az 5/2023-20 zohlednil, že má žalobce v České republice přítelkyni. To však podle žalovaného nepředstavuje důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu.

10. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s. se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému.

II. Obsah žaloby a ostatních podání účastníků

11. Žalobce v *žalobě* předně namítnul nedostatečně zjištěný skutkový stav a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Stejně tak výroková část napadeného rozhodnutí podle žalobce nedostála požadavkům na přesnost a určitost. Dále žalobce uvedl, že se obává návratu do vlasti s ohledem na svůj kurdský původ. Obecně vyličil příkoří kurdské menšiny v Turecku. Zprávy neziskových a mezivládních organizací klasifikovaly Turecko jako tzv. hybridní režim, a to na základě různých dat včetně míry (ne)respektování lidských práv. Lze tak předpokládat, že v Turecku skutečně dochází k porušování práv, včetně porušování práv Kurdů. Žalobce při pohovoru uvedl, že v zemi původu zažíval neustálou diskriminaci a napadání ze strany bezpečnostních složek a majoritního

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

obyvatelstva. Zároveň je zřejmé, že turecké orgány mu v případě jeho návratu neposkytnou pro jeho národnost dostatečnou ochranu, aby mu byl zajištěn život v důstojných podmínkách. Uvedl, že mu dokonce bylo odmítnuto vydání cestovního dokladu, byl jen pro poslech kurdské muziky zbit policií a jeho bratr je po zadržení policií od roku 2015 nezvěstný. Žalobce žil v Turecku ve zjevně nedůstojných podmínkách jako občan nižší kategorie a byl vnímán jako nepřítel Turecka a potenciální terorista. Žalobce je i pronásledován za politické názory (na sociálních sítích zveřejnil názory na prezidenta). V tomto ohledu měl žalobce za to, že dostatečně prokázal důvodnost nároku na udělení politického azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobce upozornil na příručku Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky týkající se rozložení důkazního břemene. Žalovaný nemohl žalobci vyčítat, že neposkytl dostatečnou oporu pro svá tvrzení. Žalovaný měl naopak sám obstarat dostatečné množství podkladů k objasnění skutkového stavu. Podle žalobce bylo namístě i případné udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Žalobce dlouhodobě žije na území České republiky se svou družkou. Plánují společnou budoucnost. To naznačuje, že žalobce je již na území České republiky intenzivně integrován. Návrat do země původu, kde by byl vystaven diskriminaci a libovůli tureckých úřadů žalobce označil za „krutý“. Také by nepřiměřeně zasáhl do žalobcova soukromého a rodinného života.

12. Žalovaný ve *vyjádření k žalobě* shrnul žalobu a zkráceně zopakoval odůvodnění napadeného rozhodnutí.

III. Posouzení žaloby soudem

13. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. O žalobě soud rozhodl bez jednání, neboť žalovaný s takovým postupem souhlasil a žalobce se na výzvu soudu k této otázce nevyjádřil, proto se jeho souhlas předvídá (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Dokazování soud neprováděl. Všechny rozhodné skutečnosti pro rozhodnutí zjistil ze správního spisu, jímž se dokazování neprovádí.
14. Předně soud uvádí, že žalobce v části IV. písm. d) žaloby zmínil, že byl zbit za poslech kurdské muziky, bylo mu odmítnuto vydání cestovního dokladu a jeho bratr je od roku 2015 nezvěstný. Nic takového žalobce v předcházejícím řízení netvrdil. Soudu je z úřední činnosti známo, že se tyto okolnosti týkaly jiného žalobce, jehož žalobu zdejší soud projednával pod sp. zn. 57 Az 3/2024 a kterého zastupoval stejný právní zástupce vystupující i v nyní projednávané věci. S posledně zmíněnými tvrzeními proto soud v nyní projednávané věci nepracoval, neboť zjevně souvisely s jiným žadatelem o mezinárodní ochranu (jiným žalobcem). Také obecná tvrzení o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, nedostatečnosti jeho výrokové části a nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, jak jsou uvedena v (úvodu) části IV. žaloby, soud nepovažuje za samostatné žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.
15. Většina žaloby sestává z (poměrně obecného) popisu problémů kurdské menšiny v Turecku a je totožná s žalobou proti prvnímu rozhodnutí žalovaného.
16. Podle § 12 písm. b) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, *národnosti*, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

17. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že samotná kurdská národnost není v Turecku důvodem pronásledování. Toto v obecnosti odpovídá judikatuře správních soudů, které v minulosti opakovaně vyslovily, že příslušníci kurdské minority skutečně čelí v Turecku různým formám diskriminace, či potlačování jejich národnostní, jazykové či kulturní identity. *Avšak samotná kurdská národnost u osoby turecké státní příslušnosti zpravidla není bez dalšího důvodem pro udělení mezinárodní ochrany.* Je tomu tak z toho důvodu, že obtíže, s nimiž se mohou osoby kurdské národnosti setkat právě jen z důvodu své příslušnosti k této menšině na základě jednání veřejné moci či případě jednání nestátních subjektů obvykle nedosahují intenzity pronásledování (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 8. 2024, č. j. 5 Azs 57/2024-61, usnesení NSS ze dne 31. 1. 2024, č. j. 4 Azs 213/2023-26, rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 4. 4. 2025, č. j. 34 Az 24/2024-42, nebo rozsudek zdejšího soudu ze dne 13. 2. 2025, č. j. 57 Az 3/2024-22). Ani potíže při hledání práce v Turecku nepatří mezi nesnáze, které by dosahovaly intenzity pronásledování (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 6. 2024, č. j. 41 Az 10/2024-23). Kromě toho soud souhlasí se žalovaným, že žalobci mohlo potíže při hledání práce komplikovat také to, že nemá žádnou kvalifikaci. Žalobce přitom netvrdil, že by se o získání kvalifikace nějakým způsobem pokoušel (přihlášení ke studiu po základní škole, rekvalifikační kurzy apod.), ale kvůli jeho kurdské národnosti mu to bylo znemožněno.
18. Žalovaný samotný incident s policisty v roce 2018 popisovaný žalobcem (fyzické napadení policisty) ani průběh takového incidentu nerozporoval. V prvním i napadeném rozhodnutí ale žalovaný upozornil na to, že žalobce po incidentu s policisty odešel domů a na chování policistů si nikde nestěžoval.
19. Podle § 2 odst. 5 zákona o azylu se ochranou před pronásledováním nebo vážnou újmou rozumí zejména přiměřené kroky příslušných státních orgánů, strany nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, směřující k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy zejména zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo vážnou újmu, za předpokladu, že je taková ochrana účinná, není pouze přechodná a cizinec k ní má přístup.
20. Žalobce během pohovoru obecně poukázal na to, že by nemělo význam, aby se obracel na státní orgány, neboť ty nikomu nepomáhají. Žalovaný v napadeném rozhodnutí akcentoval právě obecnost žalobcových tvrzení o nefunkčnosti státních orgánů. V bodě 28 rozsudku č. j. 40 Az 5/2023-20 zdejší soud uznal, že subjektivní nedůvěra žadatele vůči vnitrostátním orgánům neodůvodňuje rezignaci na využití ochrany státu (srov. např. usnesení NSS ze dne 25. 7. 2013, č. j. 5 Azs 11/2012-23). Dále ovšem zdejší soud uvedl, že je-li původcem pronásledování stát (což žalobce tvrdil), pak je nejprve namístě se v rámci dostatečně zjištěných informací o zemi původu vypořádat s tím, zda jsou žadateli (zde žalobci) účinné prostředky ochrany reálně dostupné (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2020, č. j. 5 Azs 466/2019-41). Podklady pro první rozhodnutí žalovaného naznačovaly, že by se žalobci nemuselo dostat účinné ochrany prostřednictvím vnitrostátních prostředků. Zdejší soud tak měl za to, že „závěr žalovaného o tom, že žalobce mohl a měl využít prostředky vnitrostátní ochrany, prozatím nemůže pro nedostatek podkladů obstát“.

21. Právě fakt, že zdejší soud ve věci související s žalobcovou žádostí o mezinárodní ochranu ze dne 7. 9. 2022 již jednou rozhodoval, považuje soud v nyní projednávané věci za podstatný.
22. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. je právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, v dalším řízení správní orgán vázán.
23. Jelikož je většina žalobních bodů totožná jako v žalobě proti prvnímu rozhodnutí žalovaného, žalobce tím (alespoň implicitně) poukazuje na to, že se žalovaný neřídil závazným právním názorem podle rozsudku zdejšího soudu č. j. 40 Az 5/2023-20.
24. Kromě toho v usnesení ze dne 23. 2. 2022, č. j. 1 Azs 16/2021-50, č. 4321/2022 Sb. NSS, rozšířený senát uvedl, že „[j]udikatura Nejvyššího správního soudu vychází z principu, že právní názor je v konkrétní věci kasačně závazný nejen pro ten orgán, jehož rozhodnutí bylo zrušeno, ale rovněž pro orgán, který zrušující rozhodnutí vydal. Právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený při zrušení rozhodnutí krajského soudu tak zavazuje nejen krajský soud, ale i Nejvyšší správní soud samotný; o překonání kasačně závazného právního názoru přitom nelze usilovat ani předložením věci rozšířenému senátu (usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afš 59/2007-56, č. 1723/2008 Sb. NSS.). To platí dokonce i tehdy, pokud lze daný názor pokládat za judikaturní exces (usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 11. 2019, č. j. 4 As 3/2018-50, č. 4015/2020 Sb. NSS, bod 33). Rovněž ve vztahu ke kasační závaznosti právního názoru krajského soudu lze vysledovat obdobné principy. Nerespektování závazného právního názoru krajského soudu má totiž podle ustálené judikatury za následek zrušení nového rozhodnutí správního orgánu bez dalšího (rozsudek ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002-25, č. 73/2004 Sb. NSS; z poslední doby např. rozsudek ze dne 18. 6. 2020, č. j. 2 Afš 282/2018-41, bod 31; rozsudek ze dne 25. 2. 2021, č. j. 9 Afš 177/2020-48, bod 35). **V řízení o žalobě proti novému rozhodnutí správního orgánu se u těch otázek, které byly krajským soudem zodpovězeny při zrušení původního rozhodnutí, přezkoumává pouze to, zda správní orgán postupoval v souladu se závazným právním názorem krajského soudu; ohledně takto vyřešených otázek totiž již „není prostor pro polemiku“** (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 12. 2020, č. j. 1 As 312/2020-39, bod 32; obdobně např. rozsudek ze dne 1. 9. 2010, č. j. 3 As 9/2010-73).“ (důraz přidán).
25. Soud proto dále zkoumal, zda žalovaný postupoval v souladu se závazným právním názorem zdejšího soudu v rozsudku č. j. 40 Az 5/2023-20. Jak již soud zmínil výše, jádro žaloby tvoří potíže kurdské menšiny v Turecku. K tomu zdejší soud v bodě 36 rozsudku č. j. 40 Az 5/2023-20 shrnul svůj závazný právní názor tak, že „[v] souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. bude žalovaný v dalším řízení vázán právním názorem zdejšího soudu, a tedy doplní spisový materiál o aktuální, vyvážené, důvěryhodné a transparentní informace týkající se postavení kurdských obyvatel v Turecku a chování bezpečnostních složek státu či státních orgánů vůči nim.“
26. V dalším řízení žalovaný doplnil informace k zemi původu shrnuté v bodě 8 tohoto rozsudku.
27. Původní *Informace OAMP* ze dne 8. 7. 2022 je strukturována obdobně jako doplněná *Informace OAMP* ze dne 6. 8. 2024 – je členěna na stejné kapitoly a podkapitoly, které se zabývají stejnou problematikou (obecně bezpečnostní a politickou situací v zemi). Pro projednávanou věc je relevantní podkapitola 1. 3 nazvaná „Kontrola civilních úřadů nad ozbrojenými složkami“ (v *Informaci OAMP* ze dne 8. 7. 2022), resp. „Přístup vlády k porušování lidských práv ze strany ozbrojených složek“ (v *Informaci OAMP* ze dne 6. 8. 2024). Původní podklad k problematice možnosti ochrany před postupem bezpečnostních Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

složek uvádí, že „[c]ivilní orgány měly účinnou kontrolu nad bezpečnostními složkami, nicméně MZV USA mechanismy vyšetřování a potrestání případů zneužití pravomocí a korupce nejsou dostatečné.“ Doplněný podklad pak uvádí, že „[v]láda přijala omezené kroky k identifikaci a potrestání některých představitelů státních institucí a členů bezpečnostních složek, kteří se mohli dopustit porušování lidských práv.“ Zaprvé, z právě citovaných podkladů plynou totožné poznatky, tj. nedostatečná kontrola kroků příslušníků bezpečnostních sborů. Zadruhé, žádný z podkladů se nezabývá specificky chováním bezpečnostních sborů k osobám kurdské národnosti a reálnou možností takových osob domoci se u nadřízených orgánů ochrany.

28. Dále si žalovaný obstaral *Informaci MZV ze dne 16. 1. 2024*, která odpovídá na stejné otázky (adresované zastupitelskému úřadu v Ankaře) jako *Informace MZV ČR ze dne 16. 3. 2022*). Ani v novějším podkladu zastupitelský úřad nereagoval na otázky položené žalovaným přímo v žalobcově věci (podle čísla jednacího se jednalo o materiál vypracovaný k případu jiného žadatele o mezinárodní ochranu). V bodě 24 rozsudku č. j. 40 Az 5/2023-20 zdejší soud přitom vytknul žalovanému, že většina otázek adresovaných zastupitelskému úřadu nereflextuje žalobcův azylový příběh. Novější odpovědi zastupitelského úřadu zohledňují dvě novější události – výsledek recentních voleb a zemětřesení na jihovýchodě Turecka v roce 2023, jež vyvolalo vnitrostátní migraci, mimo jiné i kurdského obyvatelstva. Jinak ale nepřinesly do řízení žádné nové poznatky.
29. Výše uvedené aktuálnější podklady (*Informace OAMP ze dne 6. 8. 2024* a *Informace MZV ze dne 16. 1. 2024*) tak mají z hlediska otázek spojených s žalobcovým azylovým příběhem naprosto stejnou informační hodnotu jako jejich předobraz obstaraný žalovaným v původním řízení.
30. Jediným podkladem, který ve skutečnosti přinesl nějaké nové poznatky, je *Informace OAMP ze dne 27. 7. 2023* o používání kurdštiny v Turecku. Ta popisuje historický přístup Turecka ke kurdštině až k současnému stavu, kdy není používání kurdštiny na veřejnosti zakázáno. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k žalobcem popisovanému incidentu uvedl, že žalobce byl napaden policisty, protože „mluvil kurdsky (tedy nikoliv proto, že je Kurd).“ Soudu není příliš zřejmé, kam žalovaný tímto poukazem směřoval, resp. co by se na posouzení věci změnilo, kdyby policisté žalobce napadli „jen“ proto, že (jako Kurd) mluvil na veřejnosti kurdsky, což ani není v Turecku oficiálně zakázáno.
31. Soud tak shrnuje, že žalovaný si v dalším řízení neobstaral žádné nové informace o zemi původu, které by odpovídaly jednoznačnému právnímu názoru zdejšího soudu ve zrušujícím rozsudku č. j. 40 Az 5/2023-20 (srov. shrnutí v bodě 25 tohoto rozsudku). Ze správního spisu není patrné, že by se žalovaný o obstarání informací souvisejících s problematikou chování bezpečnostních složek ke kurdské menšině alespoň pokusil, případně proč si z objektivního hlediska takové informace obstaral nemohl. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobcovo tvrzení o „celkové nefunkčnosti státních orgánů ve vztahu ke všem občanům Turecka pak správní orgán, i vzhledem ke zkušenostem ze své úřední činnosti, považuje za zcela nesmyslné a lživé.“ Aplikuje-li však správní orgán skutečnosti známé z úřední činnosti, musí náležitě vyložit v odůvodnění rozhodnutí, ze které své konkrétní úřední činnosti či postupu zná takové skutečnosti, resp. odkud se o nich dozvěděl, aby s tím eventuálně účastník řízení mohl polemizovat (srov. rozsudky NSS ze dne 26. 10. 2016, č. j. 10 Azs 199/2016-56, a ze dne 21. 1. 2020, č. j. 4 Azs 427/2019-40). Žalovaný nespecifikoval, z jaké konkrétní úřední činnosti je mu známo, že se osoba v žalobcově postavení (kurdské národnosti) může

efektivně obrátit na vnitrostátní orgány. Tuto otázku podle soudu nelze ani považovat za obecně známou skutečnost (notorietu), kterou by nebylo potřeba dokazovat, a správní orgán by tudíž ani nemusel uvádět zdroj, jak se o existenci takové skutečnosti dozvěděl. Žalovaný též upozornil na rozsudek ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004-41, v němž NSS uvedl, že „[p]řikojí, *jemuž se stěžovatel vycestováním z vlasti vyhýbá, tj. jednorázové potíže s policisty v jednom konkrétním případě, nelze z hlediska jeho intenzity ještě považovat za jev státní mocí přímo vyvolaným, tajně podporovaným, státními orgány vědomě trpěným či státní mocí záměrně nedostatečně potlačovaným ve smyslu výše uvedeného ustanovení. Byť jde v daném případě o chování příslušníků policie při výkonu služby, aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany, což se v daném případě nestalo, neboť stěžovatel sám přezkum postupu policistů o své vůli zastavil.*“ Zdejší soud ovšem rozsudkem č. j. 40 Az 5/2023-20 zavázal žalovaného k tomu, aby si předtím, než učiní závěr o nedůvodnosti azylového důvodu podle § 12 písm. b) zákona o azylu pro nevyčerpání prostředků vnitrostátní ochrany, obstaral dostatečné podklady o dostupnosti takové ochrany. Soud připomíná, že zrušující rozsudek zdejšího soudu NSS ke kasační stížnosti žalovaného odmítl usnesením 10 Azs 204/2023-27 pro nepřijatelnost.

32. Vzhledem k dalšímu postupu žalovaného po zrušení jeho prvního rozhodnutí (jeho přístupu k doplnění skutkového stavu) se soud může těžko odchýlit od právního názoru zaujatého ve zrušujícím rozsudku č. j. 40 Az 5/2023-20. Žalovaný se závazným právním názorem zdejšího soudu v rozsudku č. j. 40 Az 5/2023-20 neřídil, proto soud musel napadené rozhodnutí zrušit (srov. usnesení rozšířeného senátu č. j. 1 Azs 16/2021-50 a tam odkazovaná judikatura).
33. Na rozdíl od žaloby proti prvnímu rozhodnutí žalovaného žalobce v nyní projednávané žalobě (byť okrajově) upozornil na to, že byl za své politické názory, konkrétně zveřejnění názorů na prezidenta na sociálních sítích, pronásledován policií.
34. Žalobce během osobního pohovoru tvrdil, že jeho příbuzné v Turecku na jaře roku 2021 čtyřikrát navštívila policie. Policie se měla žalobcovy rodiny vypyávat, kde se žalobce nachází. Chtěla, aby žalobce šel vypovídat na policii. Žalobce tyto návštěvy dával do souvislosti se sdílením svých názorů na prezidenta na sociálních sítích v roce 2017. Žalobce se obával, že kdyby se do Turecka vrátil, byl by uvězněn.
35. Stejně jako věrohodnost žalobcova tvrzení o fyzickém napadení policisty, žalovaný v napadeném rozhodnutí nezpochybňoval ani věrohodnost tvrzení o zájmu ze strany policie kvůli příspěvkům o prezidentovi na sociálních sítích (opačně srov. např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 5. 12. 2024, č. j. 41 Az 25/2024-24, bod 39).
36. Žalovaný v napadeném rozhodnutí v rámci posuzování důvodů pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu označil návštěvy policistů u žalobcovy rodiny za korektní informativní návštěvy. Žalobce v této souvislosti vyjevil spíše obavy do budoucna – v případě svého návratu se obává uvěznění. Z hlediska dikce § 12 písm. a) zákona o azylu je možné udělit azyl pouze osobě, která v zemi původu již pronásledována byla. To žalovaný v žalobcově případě neshledal. Kromě toho při posuzování důvodů pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu žalovaný upozornil na to, že k žalobcově údajné aktivitě na sociálních sítích mělo dojít již v roce 2017 a k tvrzeným policejním návštěvám až v roce 2021. Od jara roku 2021 již policie po žalobci podle jeho slov nepátrala. Žalobci byl v mezidobí od roku 2017 do roku 2021 např. vydán cestovní doklad, což rozhodně nesvědčí

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

o žalobcových problémech. Žalobce se na základě návštěv policie na jaře roku 2021 začal obávat toho, že by mohl být po návratu do Turecka uvězněn. V takovém případě žalovaný nerozuměl tomu, že žalobce v roce 2021 sám dobrovolně kontaktoval turecké orgány (Velvyslanectví Turecké republiky v České republice), které vyhověly žalobcově žádosti (vydání nového cestovního dokladu). Dobrovolné kontaktování státních orgánů země původu, před kterými cizinec hledá ochranu, je jedním ze zákonných důvodů pro odnětí azylu. Má-li být pro takovou skutečnost azyl odňat, nemůže být podle žalovaného ani udělen. Proto žalovaný neshledal, že by měl žalobce odůvodněný strach z pronásledování. Žalovaný byl přesvědčen, že žalobce své obavy zmínil účelově, s úmyslem zvýšit své šance na udělení azylu a legálního pobytu na území České republiky.

37. Žalobce tvrdil, že se na něj policie vyptávala v Turecku na jaře roku 2021. Z jeho výpovědi ale není patrné, kdy přesně se o návštěvách policie dozvěděl: zda bezprostředně po nich nebo jestli žalobcova rodina o návštěvách policie žalobce informovala až s časovým odstupem. Ve druhém z uvedených případů by tak žalobce – nevěda, že se jej policie snažila v zemi původu vyhledat – mohl v roce 2021 ze subjektivního hlediska relativně bez obav kontaktovat turecké velvyslanectví za účelem vyřízení nového cestovního dokladu. Přístup žalovaného k subjektivnímu prvku definice uprchlíka (*strach z pronásledování*) proto soud považuje za zjednodušující. Nadto subjektivní prvek definice uprchlíka podle soudu nelze přeceňovat (srov. Kosař, D., Molek, P., Honusková, V., Lupačová, H. *Zákon o azylu. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2010, komentář k § 12).
38. Pokud jde o objektivní prvek (*odůvodněnost strachu z pronásledování*), soud připomíná, že rozhodování o mezinárodní ochraně má prospektivní povahu – je třeba posuzovat pravděpodobnost pronásledování do budoucna. Při zkoumání odůvodněnosti strachu z pronásledování je využíván standard přiměřené pravděpodobnosti, což znamená, že tato možnost musí být reálná, nikoliv pouze hypotetická, rozhodně však nemusí dosahovat či přesahovat 50 % (srov. rozsudky NSS ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82, a ze dne 13. 8. 2010, č. j. 4 Azs 11/2010-112, nebo ze dne 24. 10. 2025, č. j. 5 Azs 332/2024-48).
39. Žalovaný při posuzování odůvodněnosti žalobcova strachu z pronásledování vyšel zaprvé z toho, že žalobci byl v období od roku 2017 do roku 2021 vydán cestovní doklad. Zadruhé byl v roce 2021 na tureckém zastupitelském úřadě žalobci vydán nový cestovní doklad. Zatřetí se policie na žalobce dotazovala pouze na jaře roku 2021 a od té doby po něm již nepátrala. Tyto okolnosti samy o sobě ani ve svém souhrnu podle soudu přiměřenou pravděpodobnost pronásledování žalobce kvůli sdílení příspěvků s politickou tematikou nevyvracejí. Žalovaný si ve správním řízení neobstaral *žádný* podklad, který by se zabýval tím, jak turecké orgány přistupují k občanům, kteří v minulosti veřejně projevíly své názory o vládnoucích osobách (sdíleli na sociálních sítích příspěvky s politickou tematikou). Tedy především v otázkách, jak intenzivní je zájem tureckých orgánů o osoby, které v minulosti projevíly veřejně své politické názory, ale jinak se politicky neangažovaly, a co případně hrozí osobám, které jsou v souvislosti s takovou jejich historickou aktivitou předvolány k výsledku na policii (jestli takovým osobám hrozí trestní stíhání a odsouzení). V tomto směru proto skutkový stav vyžaduje zásadní doplnění [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].
40. Žalobce se podle žaloby také obával toho, že mu při návratu do země původu hrozí vážná újma v podobě mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání [§ 14a odst. 1 a

odst. 2 písm. b) zákona o azylu a důvody pro udělení doplňkové ochrany]. Pokud jde o tyto obavy, soud stejně jako v rozsudku č. j. 40 Az 5/2023-20, bodu 30, uzavřel, že „[v]zhledem k tomu, že žalobní argumentace ohledně žalobci brozícího nebezpečí vážné újmy jako důvodu pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu byla postavena na totožné argumentaci jako žalobní argumentace týkající se nebezpečí pronásledování dle § 12 písm. b) zákona o azylu, soud se jí zvláště nezabýval. Po právní stránce totiž soud výtky žalobce podřadil právě pod § 12 písm. b) zákona o azylu, a takto je též vypořádal.“

41. Konečně se soud zabýval žalobními námitkami týkajícími se důvodů pro udělení humanitárního azylu.
42. Podle § 14 věty první zákona o azylu, ve znění do 30. 9. 2025, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl z humanitárního důvodu.
43. V rozsudku č. j. 40 Az 5/2023-20 zdejší soud vytknul žalovanému, že při posuzování důvodů pro udělení humanitárního azylu nezohlednil, že žalobce má na území České republiky dlouhodobě partnerku. V napadeném rozhodnutí proto žalovaný k partnerskému vztahu nově přihlédl. Celkově k humanitárnímu azylu žalovaný uvedl, že žalobce je dospělý, soběstačný a zdravý. Žalobcova přítelkyně je podle dostupných evidencí občankou Slovenské republiky. Ostatně ani manželství nepředstavuje důvod pro udělení humanitárního azylu. Žalobce sdělil, že je rozvedený, v Cizineckém informačním systému je však u jeho osoby evidováno, že je ženatý.
44. V právní větě k rozsudku ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72, NSS vyslovil, že „*ustanovení § 14 zákona o azylu je kombinací neurčitěho právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je ‚případ zvláštního zřetele hodný‘ a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy ‚lze udělit humanitární azyl‘ představuje správní uvážení.*“ V rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 6 Azs 55/2009-71, NSS vyložil, že udělení humanitárního azylu by bylo možné „*např. osobám zvláště těžce postiženým nebo nemocným, osobám přicházejícím z oblastí postižených humanitární katastrofou způsobenou lidskými či přírodními faktory.*“ Zároveň v rozsudku ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, NSS poukázal na to, že na udělení azylu z humanitárních důvodů nemá žadatel subjektivní právo a soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, a v právní větě k rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, k tomu dodal, že „*samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.*“
45. Žalovaný v žalobcově případě neshledal žádný z „důvodů hodných zvláštního zřetele“ a soud nemá za to, že by takovým posouzením žalovaný nějak vybočil z mezí správního uvážení. Žalobce tvrdil, že má na území České republiky partnerku, žijí spolu ve společné domácnosti a plánují společnou budoucnost. To, že si žalobce na území České republiky našel partnerku, se kterou žije, soud považuje spíše za běžnou životní skutečnost, nijak se nevymykající z obvyklého běhu lidského života. Činit z ní, – bez jakýchkoli dalších pozornost zasluhujících – skutečností okolnost natolik mimořádnou, že je na jejím základě vůbec možno dovozovat požadavek na udělení azylu z humanitárních důvodů, znamená popírat smysl a účel azylu (srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 1. 2025, č. j. 63 Az

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

6/2024-79, bod 35, kasační stížnost proti tomuto rozsudku NSS ze dne 10. 9. 2025, č. j. 3 Azs 25/2025-43, odmítnul pro nepřijatelnost). V souvislosti s žalobcovým partnerským vztahem soud proto ani nepovažuje za nutné podrobněji zkoumat, jestli je žalobcova partnerka občankou České nebo Slovenské republiky a jaký je vlastně žalobcův osobní stav (ženatý nebo rozvedený). Jiné okolnosti hodné zvláštního zřetele (kupř. žalobcův zdravotní stav nebo závislost jiných osob na žalobci v České republice), které by odůvodňovaly případné udělení humanitárního azylu, v projednávané věci nevyšly najevo.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

46. Soud napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost spočívající v nedodržení závazného právního názoru soudu vysloveného ve zrušujícím rozsudku č. j. 40 Az 5/2023-20 a současně podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., jelikož skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění o aktuální, vyvážené, transparentní a důvěryhodné informace o problematice pronásledování občanů, kteří v minulosti sdíleli příspěvky na sociálních sítích a o něž z tohoto důvodu projevila zájem policie. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
47. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl v řízení úspěšný, a proto má proti žalovanému právo na náhradu účelně vynaložených nákladů. Účelně vynaložené náklady sestávají z odměny advokáta za dva úkony právní služby po 4 620 Kč, a to převzetí a přípravu zastoupení a sepsání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) ve spojení s § 7 bodem 5 a § 9 odst. 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] a dále dvou paušálních náhrad hotových výdajů po 450 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkové náklady zastoupení tak činí 10 140 Kč. Náhradu nákladů je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.) k rukám jeho zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, užitého na základě § 64 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Nejvyšší správní soud však kasační stížnost odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 18. března 2026

JUDr. Jan Peroutka v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.